

Talcuire la vedenia prorocului Iezechiel

Talcuire la vedenia prorocului Iezechiel

Explicarea sensului ei in marturia Dumnezeiestilor Scripturi

1. Toata prorocia si vedenia au fost icoane ale venirii Mantuitorului. De aceea zice Domnul: "Toti prorocii au prorocit pana la Ioan." (Mt 11,13), aratand ca tema a prorociilor este El insusi. Dar si de altundeva din cuvintele Scripturii se arata ca toata Scriptura se primeste pentru Mantuitorul, caci El zice: "Cercetati Scripturile, pentru ca in ele veti gasi viata vesnica." (In 5, 39) numind "viata vesnica" cunoasterea Lui. "Caci aceasta e viata vesnica - zice Domnul catre Tatal - sa Te cunoasca pe Tine, Singurul Dumnezeu adevarat si pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis" (In 17, 3).

De altfel toata Scriptura se spune ca se primeste pentru mantuirea oamenilor, iar mantuirea oamenilor e Hristos insusi. "Caci mantuirea, zice El, vine de la iudei." (In 4, 22). "Si a zis sufletului meu: Mantuirea ta Eu sunt." (Ps 34,3). Iar "mantuitor" si "mantuire" Scriptura (cf. Lc 2, 30; 3, 60 etc) numeste in general pe Hristos, si numai El e adevarata mantuire. Lucru evident, fiindca nimeni nu s-ar fi mantuit daca n-ar fi venit Mantuitorul. Caci zice Apostolul: "Toti au pacatuit si sunt lipsiti de slava lui Dumnezeu, mantuindu-se in dar prin harul Lui." (Rm 3, 23), aratand prin aceasta harul Botezului.

2. Devine inasa evident si de acolo ca nu numai Scripturile, ci si toate cele ce sunt si care s-au facut, s-au facut pentru venirea Mantuitorului.

I. Caci scopul mai bun al celor ordonate spre un singur scop este scop si pentru ceea ce este inferior. Dar toate cele ce sunt si care s-au facut sunt ordonate spre un singur scop: Dumnezeu. Asadar, lucrul cel mai bun al lui Dumnezeu este scop si al celorlalte. Dar lucrul cel mai bun al lui Dumnezeu e venirea lui Dumnezeu la oameni. Apare, asadar, limpede ca ea este scop si pentru celelalte si ca toate pentru ea s-au facut.

II. Ca exista un scop al celor ordonate spre un scop este evident; caci daca acesta n-ar exista, ci ele ar privi spre un alt scop, atunci el ar fi inferior scopului propriu. Fiindca exista pentru acela, iar acesta nu este subordonat. De aici insa este evident si ca Dumnezeu este scop al tuturor celor ce sunt.

Scopul mintii e adevarul. Minte este insa Dumnezeu, Cauza celor ce sunt. Prin urmare, El are drept scop al lucrurilor Lui adevarul, dar El insusi este Adevarul in sens propriu, fiindca e si Existentul in sens propriu. Prin urmare, El are drept scop al lucrurilor Lui pe Sine insusi.

Inainte de a crea ceva, Creatorul priveste spre scopul lui si creeaza privind spre acesta.

Asadar, face din lucrul spre care priveste scopul creaturilor. Dar inainte de a crea cele ce sunt, Dumnezeu nu priveste la nimic altceva decat spre Sine insusi. Prin urmare, S-a facut scop al crea turilor Lui pe Sine insusi.

V. Scopul il pune in miscare pe Creator spre lucrare. Deci daca altceva decat Dumnezeu L-ar fi pus in miscare sa creeze, atunci El n-ar mai fi Creator in sens propriu, pentru ca n-ar fi singur; lucru cu neputinta, caci zice Scriptura: "Cel ce singur a plamadit inimile lor." (Ps 34, 15).

VI. Ceea ce este pentru sine insusi e anterior la ceea ce e pentru altul. E necesar insa ca Dumnezeu sa creeze in modul cel mai bun. Prin urmare, Dumnezeu creeaza pentru Sine insusi.

VII. Ca venirea Mantuitorului a fost cel mai bun dintre lucrurile dumnezeiesti e evident si plecand de la scop. Caci nici unul din lucrurile lui Dumnezeu nu l-a facut pe om dumnezeu.

Deci daca Iconomia in trup a lui Hristos e cel mai bun dintre toate lucrurile dumnezeiesti, apare evident ca pentru ea au fost aduse la fiinta toate cele ce sunt si au fost facute si ca toata prorocia si vedenia sunt icoane ale acesteia. Asadar, nu vom fi departe de adevar daca vom lua vedenia lui Iezechiel cu referire la Iconomia lui Hristos si vom spune ca e o sugerare enigmatica a acesteia.

3. "Captivitatea" evreilor arata deci captivitatea obstasca a oamenilor prin care

acestia s-au facut sclavi rautatii dupa alungarea din vatra stramoseasca a raiului. Iar ca sfantul a vazut vedenia in "al cincilea an al captivitatii" (Iezechiel 1, 2) arata ca aproximativ in al cinci miilea an al captivitatii oamenilor a venit Domnul. "A venit" in sa "la rau" (Iezechiel 1, 13) pentru ca in apa am aflat libertatea.

4. Ceea ce se vedea s-a aratat pus in miscare de un "duh-vant" (Iezechiel 1, 4), pentru ca nasterea Domnului a fost din Duhul Sfant (Mt 1, 20). "De la miazanoapte" (Iezechiel 1, 4), pentru ca sezand El de-a dreapta lui Dumnezeu a venit in lume. Fiindca rasaritul e o sugerare enigmatica a Tatalui, Care Se numeste Rasarit (Is 41, 25; Za 6, 12). Si daca ne gandim ca Tatal sade spre rasarit, precum este scris (Ps 67, 34), si priveste spre cele umile (Ps 113, 6), vom intelege ca partea dinspre miazanoapte e la dreapta Lui. Si asa ne-a aratat prorocul intr-o icoana, pe cat era cu putinta, ca va veni la noi, cei de pe urma, Domnul.

5. "Norul" (Iezechiel 1, 4) din jurul a ceea ce se vedea S-a aratat Duhul Sfant, pentru ca in multe locuri din Scriptura El este aratat printr-un nor. Fiind ca Duhul Sfant n-a dat numai subzistenta acelu trup dumnezeiesc in pantecul Fecioarei celei sfinte si nepatate, dar, ca Unul deofiinta cu Mantuitorul, a fost prezent impreuna cu El si L-a preamarit prin lucrurile cuvenite lui Dumnezeu. "Si o stralucire si un foc fulgerau in jurul norului" (Iezechiel 1, 4) sugerand stralucirea lucrurilor dumnezeiesti si Dumnezeirea Fiului si a Duhului. Iar ca "in mijlocul norului era ca un chip de metal in vapaie" (Iezechiel 1, 4) arata ca in el insusi trupul Mantuitorului e luminos si demn de Unul-Nascut.

6. "Cele pentru fiinte vii" (Iezechiel 1, 5) sunt vestitorii Iconomiei (apostolii) care au strabatut lumea toata propovaduindu-L pe Hristos atat ca om - ceea ce se arata prin fata de om - "cat si provenit din semintie imparatesca - ceea ce se arata prin fata de leu - si imparat nu pamantesc, ci ceresc - ceea ce sugera fata de vultur - precum si curatindu-i pe oameni cu Sangele Sau - a carui prefigurare era fata de vitel (cf. Iezechiel 1, 10).

Fiindca sangele jertfelor facea la iudei curatire de pacate pentru ca era o prefigurare (typos) a dumnezeiescului Sange al Mantuitorului; pentru ca zice Apostolul: "Caci sangele tapilor si al taurilor si cenusa junincii stropindu-i pe cei spurcati ii sfinteste spre curatirea trupului" (Evr 9, 13).

7. "Iar cele patru aripi" (Iezechiel 1, 6) care dadeau fiintelor vii miscare si le acopereau sunt cuvintele dumnezeiesti convingatoare ale dogmelor, ale fiecareia in parte. Caci cuvantul dumnezeiesc insuflat in ei (apostoli) ii puneau in miscare spre lucrul Evangheliei si acoperea neputinta omeneasca, astfel incat sa nu mai para ca sunt oameni; pentru ca de multe ori au fost socotiti de pagani dumnezei (FA 14, 11).

8. "Si picioarele lor erau intraripate" (Iezechiel 1, 7) din pricina repeziciunii si pentru ca nimic din cele pamantesti nu-i lega in alergarea Evangheliei. Caci fapturne careora firea le-a dat sa aiba aripi n-au nevoie de pamant ca sa alerge. "Si drepte erau picioarele lor" (Iezechiel 1, 7). Fiindca ei n-au ostenit, desi au trecut prin multe greutati si incercari, si rautatea n-a putut ceva impotriva lor, nici nu i-a oprit din alergare. Iar "scanteile" (Iezechiel 1, 7) erau o aluzie enigmatica a limbilor de foc (FA 2, 3-4). "Si straluceau ca arama" (Iezechiel 1, 7), nu ca soarele, nici ca fulgerul, "caci nu erau ei Lumina, ci numai martori ai Luminii" (cf. In 1, 7).

9. "Si o mana de om era sub aripile lor" (Iezechiel 1, 8). Fiindca propovaduirea Evangheliei n-a fost tare nici prin intelepciune, nici prin chibzuinta, nici printr-un alt mestesug ori putere omeneasca (cf. 1 Co 2, 1-5), ci ca oameni ei aveau o putere omeneasca dar ea nu conlucra nicidecum spre lucrul acesta, ci era acoperita de puterea dumnezeiasca din pricina superioritatii covarsitoare a acesteia, asa cum spunem ca lumina mai mare ascunde lumina mai mica, si pentru ca de multe ori, intru cat erau oameni, lucrurile puterii dumnezeiesti le ramaneau ascunse.

10. "Iar aripile le aveau unele spre altele" (Iezechiel 1, 11), fiindca in toti una era dogma propovaduita. "Si ele nu se intorceau atunci cand mergeau" (Iezechiel 1, 9), pentru ca ei mergeau pe aceeasi cale, neschimbandu-se din pricina greutatilor ce li se intamplau, nici dand lucruri false dusmanilor lor. Iar lucrul Apostolilor era sa aprinda focul pe care a venit pe pamant ca sa-l aprinda Domnul (cf. Lc 12, 49). De aceea "in mijlocul animalelor aparea ca vederea unor carbuni aprinsi in foc si ca infatisarea unor faclii aprinse si rasucite" (Iezechiel 1, 13). Dar intrucat focul acela nu era stricacios, ci viu si luminos, facliile pareau rasucite si fulgerau ca o vampaie de foc.

11. "Si fiintele vii alergau si se incovoiau iarasi" (Iezechiel 1, 21), iar de multe ori pareau ca se opreau. "Caci atunci cand se opreau fiintele televii, se opreau si rotile" (Iezechiel 1, 21). Asadar, miscarea arata propovaduirea Evangheliei, iar oprirea soliditatea si nemiscarea dogmelor. Dar fiindca orice cuvnt care are o demonstrare

vrea sa concluzioneze ceva, dar concluzionand e adeseori necesar sa reluam acelasi termen, de aceea zice ca "alergau si se incovoiau iarasi". Caci cel ce rationeaza se apleaca asupra termenului cand vrea sa traga o concluzie, reluandu-l a doua oara. Iar "miscarea fiintelor vii pe roti" (Iezechiel 1, 19) arata indoita activitate (energeia) a Mantuitorului, dumnezeiasca si omeneasca, dintre care cea dumnezeiasca e sugerata de miscarea in cerc, care se cuvine mai mult celor vesnice, iar cea omeneasca si care inceteaza e sugerata de miscarea in linie dreapta. Caci miscarea rotilor poate face amandoua aceste lucruri. Iar astfel miscarea rotilor si facerea lor era aceeasi, intrucat "erau unele intr-altele" pentru ca lucrul propovaduit era pacea. Fiindca acest lucru vrea sa-l spuna expresia "ca si cum erau o roata in roata" (Iezechiel1, 16), si anume ca cele patru fiinte vii se miscau ca una singura pusa in miscare de patru. "Si aveau o inaltime mare" (Iezechiel 1, 18) din pricina marimii propovaduirii.

12. Apostolii au fost stiutori ai celor viitoare si au cunoscut cele din urma. De aceea "obezile rotilor erau pline de ochi" (Iezechiel 1, 18). Iar pentru ca Unul era Cuvantul propovaduit de Apostoli si toti propovaduiau una, de aceea aripile si rotile picioarelor lor erau unele in altele, astfel incat atunci "cand se ridicau fiintele vii de la pamant, se ridicau si rotile, cand mergeau ele mergeau si acestea, iar cand se opreau, se opreau si acestea" (Iezechiel 1, 19-21). Apostolii au facut toate miscati fiind de Duhul (2 Ptr 1, 21). De aceea "un duh de viata era in roti si o asemanare asemenea unei bolti deasupra capului fiintelor vii" (Iezechiel 1, 21-22). Iar aceasta arata ca Acela care sedea pe ele este "Cel ce a pasit peste cerul cerului." (Ps 67, 34).

13. "Si ca vederea unui cristal infricosator" (Iezechiel 1, 22), iar dupa putin: "ca vederea unei pietre de safir" (Iezechiel 1, 26). Aceasta deoarece, indoit fiind cuvantul despre Mantuitorul - unul spre care se misca mintea omeneasca, altul mai presus de orice cuvant - "cristalul" fiind straveziu il arata pe primul, iar "safirul" care nu e asa, pe al doilea; dar amandoua sunt pietre, pentru ca il prefigurau pe Domnul pe Care Scriptura L-a numit Piatra din capul unghiului (1 Ptr 2, 6).

14. "Si pe piatra ca asemanarea unui tron, iar pe asemanarea tronului o asemanare ca un chip de om pe el" (Iezechiel 1, 26). Aceasta era o icoana a lui Hristos insusi - ale Caruia sunt si toate celelalte simboluri - "Care S-a facut intr-o asemanare de om." (Flp 1, 17) si Care "de la coapse in sus era ca infatisarea unui metal invapaiat, iar de la coapse in jos era ca infatisarea unui foc." (Iezechiel 1, 27).

Fiindca prima venire a lui Hristos a fost cu iubire de oameni si n-a avut nimic infricosator, "caci n-a venit sa judece lumea" (In 12, 47), dar a doua va fi infricosatoare si-i va deosebi pe cei buni de cei potrivnici (Mt 25, 31), cand vampaia focului ii va mistui pe cei potrivnici.

15. "Iar de jur-impjur lumina stralucitoare era ca vederea unui curcubeu, cand se arata in nor in zi de ploaie" (Iezechiel 1, 27-28). Acest curcubeu s-a facut dupa potopul acela semn al impacarii lui Dumnezeu cu oamenii, astfel incat El sa nu mai aduca aceasta pedeapsa asupra oamenilor, precum sta scris: "Caci a zis Dumnezeu lui Noe: Voi incheia legamantul Meu cu voi si nu va mai muri tot trupul" (Fc 9, 8), dupa care a adaugat: "Acesta e semnul legamantului Meu: curcubeul in nor!" (Fc 9, 12). Iar Domnul, impacandu-i pe oameni cu Tatal, a dat drept semn credinciosilor sangele Sau, ca ei sa fuga de la fata arcului (Ps 59, 4) si sa scape de pierzatorul care vine, lucru pe care primindu-1 si prorocul a zis: "Fa cu mine semn spre bine" (Ps 85, 17). Iar semn care se va arata pe nori (Mt 24, 30; Ap 17, 66) Domnul numeste crucea Sa, care e semn al impacarii lui Dumnezeu cu oamenii. "Caci cu Dumnezeu ne-am impacat prin cruce", zice Apostolul (Rm 5, 10). Acest lucru il insemna curcubeul din jurul norului.

16. "Aceasta e vedenia asemanarii slavei Domnului" (Iezechiel 1, 28). Caci slava lui Hristos e Iconomia Lui. Fiindca atunci cand a implinit Iconomia, a zis: "Acum s-a preaslativ Fiul Omului" (In 13, 31). Lui fie slava in vecii vecilor. Amin!

Explicarea sensului vedeniei prorocului Iezechiel - in care pe cele patru fiinte vii e asemanarea unui tron, iar pe asemanarea tronului e o asemanare ca un chip de om

1. Toata prorocia, vederea si vedenia au fost icoane ale venirii Mantuitorului; si toata Scriptura veche se raporteaza la aceasta ca la un scop. Fiindca toata Scriptura se spune ca se primeste pentru mantuirea oamenilor. Dar mantuirea oamenilor este numai Hristos insusi; caci "mantuirea vine de la iudei", zicea Domnul (In 4, 22) numindu-Se "mantuire" pe Sine insusi. Caci El Singur i-a mantuit pe toti: pe cei mai vechi decat venirea Lui prin prefigurarea si icoanele Lui insusi, iar pe cei mai noi fiind prezent si cura-tindu-i El insusi. "Caci nu inger, nu om, ci insusi Domnul ne-a mantuit pe noi", a spus cineva din cei ce au trait in Legea Veche (Is 63, 9).

"Si vazura ochii mei mantuirea mea", a zis Simeon cand L-a vazut pe Domnul (Lc 2, 30. 36). Si, in general, peste tot in Scriptura Hristos se numeste "mantuitor" (Lc 2, 30; 3, 36; FA 28, 28; Ef 6, 17) Si "mantuire" (FA 4, 12; 13, 47; Ef 2, 10; 5, 9 etc). Iar Domnul zice: "Cercetati Scripturile, ca in ele socotiti ca aveti viata vesnica" (In 5, 39), numind "viata vesnica" cunoasterea Lui. "Caci aceasta e viata vesnica: sa Te cunoasca pe Tine singurul Dumnezeu adevarat si pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis" (In 7, 3), zice Domnul Tatalui Sau.

Astfel incat din acestea devine evident ca toata Scriptura s-a scris pentru venirea Mantuitorului. Prorociile ei il proceau numai pe Acela. Acest lucru l-a aratat Domnul, caci zice: "Toti prorocii au prorocit pana la Ioan" (Lc 24, 27), aratand ca tema a prorocilor este El insusi.

Legea, istoriile si indemnurile educau, pe de o parte, obiceiurile oamenilor si-i faceau vrednici de primirea Mantuitorului, iar, pe de alta parte, aratau si unele icoane ale venirii Lui la oameni. Iar vederile si vedeniile prorocilor au scris in chip mai desavarsit intruparea lui Dumnezeu si aducerea oamenilor la El prin credinta.

Cu nimic mai prejos decat acestea a aratat pe Mantuitorul venind la oameni, precum si alergarea apostolilor pentru Evanghelie si puterea propovaduirii lor, si vederea lui Iezechiel, pe care a vazut-o pe vremea captivitatii regelui Ioiachim la raul Chobar (Iezechiel 1, 1). Caci in ea a fost initiat in aproape toate cele privitoare la Mantuitorul. Iar acest lucru e evident pentru cei ce parcurg in parte cele vazute de acela.

2. "In anul al treizecilea, in ziua a cincea a lunii a patra, cand eram in mijlocul captivilor la raul Chobar, s-au deschis cerurile si am vazut o vedere a lui Dumnezeu. Acesta era anul al cincilea al captivitatii regelui Ioiachim" (Iezechiel 1, 1-2). Asadar toata vederea (theoria) l-a invatat pe proroc Iconomia Mantuitorului.

Prin aceea ca a vazut "in mijlocul captivilor" arata ca Acela care vine a venit sa desfiinteze captivitatea oamenilor si, potrivit celei spuse de prorocul, "sa vesteasca celor captivi iertare" (Lc 4, 18).

Timpul captivitatii, in care prorocul a vazut acestea, e o icoana a vremii in care e venit Mantuitorul la oamenii care erau inca sclavi. Caci era "anul al cincilea", iar pe oamenii care rataceau de cinci mii cinci sute cinci ani departe de patrie si erau sclavi rautatii,

Domnul i-a eliberat facandu-Se om impreuna cu ei si le-a dat vechea lor cetate. Astfel incat captivitatea evreilor este o icoana a captivitatii obstesti a oamenilor, iar timpul ei, o icoana a timpului acesteia.

"La rau", pentru ca in apa am gasit libertatea. "S-au deschis cerurile", pentru ca atunci cei din ceruri au comuniune cu oamenii, iar oamenii mostenesc Ierusalimul de sus. Caci Cel ce vine va innoi prin Sine insusi caile: atat pe cele de la ingeri la noi, cat si pe cea de la noi la aceia, pe una coborand prin trup, iar pe alta urcand iarasi in slava impreuna cu trupul luat asupra Sa. De aceea prin icoanele venirii Mantuitorului "s-au deschis cerurile". Caci Mantuitorul a desfiintat peretele cel din mijloc (Ef 2, 14) si nu va mai fi nimic intre Dumnezeu si noi.

3. "Si a fost cuvantul Domnului catre Iezechiel, fiul lui Buzi, preotul, in pamantul caldeilor la raul Chobar. Si a fost peste mine mana Domnului si am vazut" (Iezechiel 1, 3-4). Insi Domnul S-a aratat pe Sine prorocului potrivit fagaduintei pe care a facut-o celor ce-L iubesc pe El, caci dupa ce zice: "Cine Ma iubeste pe Mine va fi iubit de Tatal Meu si Eu il voi iubi", a adaugat: "si Ma voi arata lui" (In 14, 21).

De aceea, zice "fost-a cuvantul Domnului catre Iezechiel, si a fost peste mine mana Domnului", care aratau pe Mantuitorul, Care e si Cuvant si Putere a Tatalui (In 1, 1; 1 Co 1, 18). Fiindca prin El a facut toate (In 1, 3) si de aceea e numit "mana a Domnului" (Rut 1, 13; 1 Rg 5, 3. 6), "brat" (Is 6, 1. 6) si "dreapta" (Ps 43, 3) si cele asemanatoare.

4. "Si iar un vant-duh vijelios venea de la miazanoapte si un nor mare pe el si o stralucire in jurul lui si un foc care revarsa raze fulgeratoare, iar in mijlocul lui ca vederea unui metal incins in vampaie si in el o stralucire" (Iezechiel 1, 4).

"A venit un duh" si misca ceea ce se vedea, pentru ca despre Mantuitorul se spune: "Ce se va naste din ea este de la Duhul Sfant" (Mt 1, 20). "De la miazanoapte", caci venea de la dreapta Tatalui, care se numeste Rasarit (Lc 1, 78; Ps 67, 33). Caci despre Rasaritul lui Dumnezeu si Tatal se spune ca se uita spre apus si priveste spre cele umile (Ps 113, 6).

Partea dinspre miazanoapte se va intelege astfel drept cea din dreapta Lui. "Si un nor in jurul lui", care arata pe Duhul Sfant Cel aratat de multe ori de Scriptura printr-un nor

(Is 13, 21 sq), Cel care a creat acel sfant trup in pantecul Sfintei Fecioare, a fost prezent un timp in chip nearatat in Mantuitorul pana in ziua aratarii Lui, dupa care a fost prezent mai aratat, cand L-a preaslativ prin fapte cuvenite lui Dumnezeu.

De aceea in jurul a ceea ce apare Se vede acum ca un "vant", acum ca un "nor". Iar norul era "mare" din pricina Dumnezeirii, pe care o sugerau si stralucirea si focul care arunca raze fulgeratoare. "Iar in mijlocul focului din jurul norului se vedea ca un metal aprins in vapaie", ceea ce arata trupul Mantuitorului, care este in el insusi stralucitor, curat si demn de Unul-Nascut. Iar "stralucirea din metalul incins in vapaie" e Dumnezeirea ascunsa in om.

5. "Iar in mijloc am vazut ca o asemanare a patru fiinte vii; aceasta era vederea lor: o asemanare de om in ele si in fiecare din ele patru fete si patru aripi. Fluierele picioarelor lor erau drepte, iar picioarele lor era inaripate si scanteiau ca arama stralucitoare" (Iezechiel 1, 5-7). In mijlocul norului "ca asemanarea a patru fiinte vii" sunt propovaduitorii Evangheliei, care poarta numele Mantuitorului inaintea neamurilor si imparatilor (Mc 13, 9). Caci El S-a aratat prorocului sezand pe ele, lucru care se va face vadit in continuare.

"Patru", fiindca au iesit la propovaduire in toata lumea. "In nor", pentru ca erau manati de Duhul lui Dumnezeu. "Aripile" aratau Duhul intelepciunii Care, fiind de fata, le facea repede alergarea Evangheliei. "Patru" pentru ca "in tot pamantul a iesit grairea lor si pana la marginile lumii cuvintele lor" (Ps 19, 5). Apoi si pentru ca patru au fost cele care vorbeau despre Mantuitorul si au fost aratate de fetele fiintelor vii, despre care vom vorbi acum.

Fluierele picioarelor lor erau drepte din pricina rectitudinii si adevarului dogmelor, precum si pentru ca acestia n-au obosit, nici n-au slabit din intensitatea propovaduirii, desi multe lucruri triste veneau peste ei. Apoi si pentru ca aveau un caracter liber. Caci n-au ajuns sclavi de frica, nici nu si-au plecat genunchiul in fata tiranilor pamantului, "care pot omori numai trupul, dar nu pot face rau sufletului" (Mt 10, 28).

Picioarele le erau inaripate, fiindca in scurt timp au cutreierat toata lumea si pentru ca in alergarea lor au avut nevoie de putine lucruri pamantesti, aripile harului facandu-i usori si fiindu-le de ajuns in alergarea lor. Dar scanteile lor nu erau nici ca o stralucire, nici ca un foc, ci ca ale unei arame stralucitoare; caci potrivit cuvintului (cf. In 1, 8) nu

erau ei Lumina, ci doar martori ai Luminii.

6. "Si sprintene erau aripile lor. Si o mana de om era sub aripile lor in acele patru parti ale lor. Iar fetele si aripile celor patru se atingeau una de alta. Si cand mergeau, fiintele vii nu se intorceau, ci fiecare mergea drept inaintea fetei ei" (Iezechiel 1, 7-9).

Aripile fiarelor erau sprintene, mai intai, din pricina repeziciunii intinderii propovaduirii, in al doilea rand, pentru ca in ei cuvantul Evangheliei n-avea nimic pamantesc, iar in al treilea rand, pentru ca, educand obiceiurile oamenilor, fericitii apostoli n-au introdus nimic aspru, nici greu; "caci poruncile Lui nu sunt grele, jugul Meu e bun si povara Mea e usoara" (Mt 11, 30).

Iar mana omeneasca de sub aripile animalelor arata ca puterea omeneasca nu numai ca nu contribuia cu nimic la desavarsirea alergarii, ci era ascunsa de puterea dumnezeiasca, astfel incat prin intelepciunea Duhului si suprafirescul faptelor lor apostolii pareau a nu fi oameni. Caci cei din jurul lui Pavel si Barnaba le pareau paganilor a fi niste zei (FA 14, 11) si toti luau aminte la ceilalti apostoli ca la unii mai mult decat niste oameni.

Aripile care se atingeau una de alta sugerau mai intai ca intr-Unul Domn Iisus, intr-o singura ipostasa, nu in doua, cum i se parea lui Nestorie, s-au adunat toate ratiunile privitoare la Iconomie; in al doilea rand, ca propovaduiau si-i invatau pe oameni pacea. Fiindca ei propovaduiau impacarea lui Dumnezeu cu oamenii, "caci cu Dumnezeu ne-am impacat prin moartea Fiului Sau." (Rm 5, 10), iar pe oameni ii invatau sa tina pacea cu ei insisi si unii cu altii; caci zice (Apostolul): "Urmariti pacea si sfintirea, fara de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu Domnul" (Evr 12, 14).

Fiindca aceste cuvinte introduc o pace indoita: cea din noi insine si cea cu ceilalti oameni, precum a poruncit Mantuitorul: "Aveti pace in voi insiva si iubire unii fata de altii" (Mc 9, 20). Prin aceea ca a spus: "urmariti pacea" invata pacea unii cu altii, iar prin "si sfintirea" pe cea din noi insine. Caci sfintirea vrea sa arate viata curata, cuminte si sfanta, care e pacea sufletului, atunci cand cele rele nu se razvratesc impotriva celor mai bune. In al treilea rand, pentru ca apostolii aveau o singura inima si un singur suflet, fiindca asa aveau toti crestinii, cum sta scris in Faptele Apostolilor (4, 23).

Iar in al patrulea rand, pentru ca lucrul propovaduit de ei era unul si simplu, intrucat este Dumnezeu. "Si nu se intorceau cand mergeau" pentru ca ei nu dadeau vrajmasilor spatele, nici rautatea n-a putut sa-i faca sa se intoarca inapoi, "ci fiecare mergea drept inaintea fetei lui".

7. "Si asemanarea fetelor lor era astfel: toate patru aveau o fata de om inainte, o fata de leu la dreapta, o fata de vitel la stanga si o fata de vultur la spate. Iar fetele si aripile lor erau despartite in partea de sus si la fiecare din ele doua erau deschise unele spre altele, iar doua le acoperea partea de jos a trupului lor. Si fiecare mergea inaintea fetei ei: unde mergea duhul mergeau si ele si nu se intorceau inapoi" (Iezechiel 1, 10-12).

"Fetele" animalelor vor sa arate cuvintele-ratiunile privitoare la Mantuitorul. Deci "capul" arata mintea, caci ea se numeste parte conducatoare, iar pe conducator Scriptura il numeste cap, dupa cum sta scris: "Voi lua din Ierusalim capul si coada" (Is 9, 14), adica pe stapanitor si pe stapanit.

Precum si deoarece capul e o unealta a mintii, iar de multe ori Scriptura numeste plecand de la unelte lucrurile facute de acestea. Asa a spus David: "Cel ce cercetezi inimile si rarunchii" (Ps 7, 10) aratand partea irascibila si poftitoare a sufletului. "Fata" insa, partea aratata a mintii, sugereaza cuvantul spus, care face aratat gandul ascuns, deoarece cuvantul e o forma (morphe) a ratiunii; caci il intipareste (typoi) cumva prin sunete si devine o figura (schema) si o infatisare (eidos) a lui.

Deci fetele animalelor par sa sugereze cuvintele apostolilor despre Mantuitorul. Caci ei spuneau despre El cele pe care le stiau, stiau insa ceea ce li se cuvenea sa stie despre El. Si li se cuvenea sa stie despre Domnul ca era om, si acest lucru il arata "fata de om", precum si ca cel asteptat din samanta lui David (In 7, 42) va veni pentru eliberarea oamenilor. Ca El era, si acest lucru il arata "leul", caci zice (Scriptura): "Pui de leu din vlastar ai urcat fiul meu" (Fc 49, 9).

Iar ca, fiind imparat, e mai presus decat toti imparatii pamantesti il sugereaza enigmatic "fata de vultur". Si pentru ca vulturul vede mai ager decat toate animalele, el arata pe drept cuvant totodata si intelepciunea mai presus de toate a Tatalui, Dumnezeirea Mantuitorului, pentru ca teologii spun ca numele "Dumnezeu" e luat de la "a vedea".

Mai stiau si ca fiind preot (Evr 7, 15) S-a facut jertfa, aducandu-Se jertfa El insusi pe Sine insusi si curatind prin sangele Lui pacatele lumii, lucru pe care il arata "vitelul". Deci mintea apostolilor il cunostea pe Domnul cum era, lucru pe care il arata, cred, cuvantul pe care l-a spus fericitul Pavel: "Noi insa avem mintea lui Hristos" (1 Co 2, 16). Iar limba lor, imbracand mintea prin cuvinte intr-un chip si o forma, a spus si celorlalti oameni ce parere au avut ei cu privire la Domnul.

De aceea fetele animalelor l-au invatat pe proroc cuvintele apostolilor despre Mantuitorul. Iar cele doua aripi care acopereau trupurile fiecarui animal aratau ceea ce spuneam, si anume ca apostolii au parut celor rai mai presus decat firea omeneasca, intrucat puterea dumnezeiasca ascunde neputinta omeneasca. "Umblau insa unde umbla duhul"; caci erau manati de Duhul lui Dumnezeu (Rm 8, 14).

8. "Si in mijlocul fiintelor vii era ca o vedere de carbuni arzand in foc, ca o infatisare de faclii rotindu-se in mijlocul animalelor si o lumina de foc si din foc iese ca un fulger. Si fiintele vii mergeau inainte si inapoi ca infatisarea unui fulger" (Iezechiel 1, 13-14).

Lucrul apostolilor a fost sa aprinda focul pe care a venit sa-l arunce pe pamant Domnul (Lc 12, 49). De aceea s-a aratat in mijlocul fiintelor vii ca vederea unor carbuni aprinsi in foc, fiindca acel foc nu era stricacios, nici nu disparea, ci dadea viata si lumina. Iar faptul ca faciile apareau rotindu-se si ca lumina din foc scanteia si iese ca un fulger si ca animalele alergau inainte si inapoi repede ca un fulger arata negresit despre apostoli ca au cutreierat repede tot pamantul vestind cuvantul; caci ei n-au intors nicidecum spatele celor ce le stateau impotriva.

9. "Si am vazut, si iata o roata era pe pamant tinandu-se de cele patru fiinte vii si infatisarea rotilor si facerea lor era ca de crisolit si asemanarea din cele patru si vederea lor si lucrarea lor era ca o roata in roata. Mergeau pe cele patru parti ale lor si nu se intorceau in mersul lor, nici nu aveau spate" (Iezechiel 1, 15-18).

Adaugarea rotilor arata usoara alergare a propovaduirii si sugereaza totodata forma (schema) cuvintelor apostolilor. Caci unele propovaduiiau despre Hristos cele cuvenite lui Dumnezeu, iar altele pe cele omenesti, atat lucrarea dumnezeiasca, cat si cea omeneasca.

Si pe langa aceste cuvinte ele prefigurau si miscarea propovaduirii lor; caci miscarea

rotilor era si in cerc si in linie dreapta. Cea in linie dreapta arata lucrarea omeneasca, una care prin definitie are un inceput si un sfarsit, iar cea in cerc arata lucrarea dumnezeiasca.

Caci cercul are multe icoane dumnezeiesti, atat pentru ca este unic intre toate figurile geometrice, cat si pentru ca inclina spre, el insusi, ca si mintea, precum si pentru ca din pricina lui cilindrul este cel mai repede si atinge solul numai cu o singura linie dreapta. Caci simultaneitatea si atemporalitatea apartin numai lui Dumnezeu, iar ceea ce este cel mai rapid si in putin timp este mai aproape de Dumnezeu.

Si iarasi: ceea ce este cu totul mai presus de materie e divin, iar ceea ce este in cea mai mare parte lui mai presus de pamant e cel mai aproape de cele divine. "Si o asemanare in cele patru roti." Adica intre ele e o asemanare atat de mare, incat cele patru erau o singura roata. "Gaci am vazut, zice, si iata o roata era pe pamant."

Peste tot ceea ce este propovaduit e unul, asemanatorul si unitul prin aceeasi inspiratie si pace, si ca atare Dumnezeu, lucru pe care l-a aratat si in continuare zicand: "si vederea rotilor si facerea lor si lucrarea lor", adica miscarea lor care "era ca o roata in roata". Cu alte cuvinte era o singura miscare a rotilor, ca a unor roti care au acelasi centru rotite fiind de un singur ax. Caci aceasta inseamna "ca o roata in roata". "Mergeau insa pe cele patru parti ale lor", pentru ca "pana la marginile lumii au iesit graiurile lor" (Ps 19, 5).

10. "Si o inaltime era la ele. Si le-am vazut, si spatele lor erau pline de ochi de jur-imprejurul celor patru. Si cand mergeau fiintele vii, mergeau si animalele si rotile care se tineau de ele, si cand se ridicau de la pamant fiintele vii, se ridicau si rotile. Si unde era norul, acolo era si duhul care mergea. Mergeau fiintele vii si rotile se ridicau impreuna cu ele, fiindca duh de viata era in roti" (Iezechiel 1, 18-20).

"Si o inaltime era la ele", din pricina maretiei a ceea ce era propovaduit, pentru ca propovaduiu pe Cel Preainalt. Dar pentru ca fata de oamenii foarte nesimtiti si nerecunoscatori era-nevoie uneori si de pedepse si lovituri, ca fata de Anania (FA 6, 1), de aceea erau si infricosatori. "Si spatele lor erau pline de ochi", caci stiau cele dinainte si dinapoi.

Iar Zaharia numeste darurile Duhului "ochii Domnului Savaot care privesc peste tot

pamantul" (Za 4, 5). Toate cele vazute, si animalele, si rotile, sugerau o singura alergare a Evangheliei pacii (Ef 6, 15) si de aceea ei au avut o singura alergare. "Si cand mergeau fiintele vii, mergeau si rotile, si cand stateau, stateau si ele, iar cand se ridicau de la pamant, se ridicau impreuna cu ele". Pentru ca una era ceea ce le unea in miscare: Duhul Sfânt, pe Care l-a aratat zicand ca "duh de viata era in roti".

11. "Si peste capul animalelor era o asemanare ca o bolta, ca vederea unui cristal infricosator, intins deasupra peste aripile lor, iar sub bolta aripile lor intinse tinandu-se una de alta, fiecare acoperindu-si cu doua din ele unite fetele lor. Si am auzit glasul aripilor lor ca un glas de ape multe, ca glasul Dumnezeului Sadai"4 (Iezechiel 1, 21-24). "Bolta" insemneaza ca Acela care seada este Dumnezeu. "Caci cerul cerului e pentru Domnul, iar pamantul l-a dat fiilor oamenilor" (Ps 113, 24).

"Cristalul" si "safirul" sunt sugestii enigmatice ale lui Hristos, Care e numit de Scriptura "Piatra din capul unghiului" (1 Ptr 2, 6), dar "cristalul" arata ceea ce este aratat si facut cunoscut oamenilor, dar si ca ceea ce se arata nu e usor seslezechielabil, ca sa nu fie usor de dispretuit; iar "safirul" arata ce este adanc, de negrait si de nepatruns pentru oameni.

Iar fetele fiintelor vii atat se aratau, cat si erau acoperite de aripi. Caci intrucat a fost impreuna cu noi si a fost om, Fiul lui Dumnezeu a murit si a inviat, a fost aratat, dar modul cum anume s-au facut toate acestea e ascuns si invaluit si mai presus de ce pot sti oamenii. De aceea, fetele animalelor, care sugerau cuvintele lor despre Mantuitorul, atat se aratau, cat si erau acoperite de aripi, dar glasul aripilor era "ca un glas de ape multe".

Caci Duhul Sfânt e numit de multe ori de Scriptura "apa" si "mult" din pricina Dumnezeirii, pentru ca tine si cuprinde toate si n-are lipsa de nimic; ceea ce a aratat in continuare zicand: "ca glasul Dumnezeului Sadai, ca glasul Dumnezeului Puternic". Iar acest lucru e deopotriva cu "mult" si "nelipsit de nimic".

12. "Si cand fiintele vii mergeau glasul cuvântului era ca un glas de tabara, iar cand se opreau acestea, incetau si aripile lor. Si iata un glas era deasupra boltii care era peste capul lor, si cand se opreau isi lasau aripile jos. Si deasupra boltii care era peste capul lor era ca vederea unei pietre de safir si o asemanare de tron pe el" (Iezechiel 1, 24-26).

Glasul cuvântului Mantuitorului către ființele vii arată glasul de pe urmă pe care Acesta l-a lăsat apostolilor când S-a urcat la Tatăl: "Mergând în toată lumea, vestiți Evanghelia la toată făptura" (Mc 16, 15), și care nu numai că i-a pus atunci în mișcare spre alergarea aceea și lupta cea bună (1 Tim 6, 12), dar și conlucra la Evanghelie și desăvârșirea alergării lor, fiind rostit de Domnul o dată pentru totdeauna, dar fiind pururea lucrător prin puterea celui grăit, ca glasul creator și desăvârșitor al lui Dumnezeu care a zis: "Să odrăslească pământul plante" (Fc 1, 11) și: "Să scoată apele reptile cu suflete vii" (Fc 1, 20).

În cazul în care ar fi un glas al Cuvântului, arată încă și Numele mântuitor al Domnului, nume care era auzit rostit neconținut în propovăduire de apostolii care chemau pururea pe Domnul; căci învățau, făceau minuni și celelalte având în gură pe Hristos. Strigând acest Nume, au făcut experiența multor lucruri triste, ca să se convingă să nu-l mai spună. "Căci li s-a poruncit să nu mai grăiască în acest Nume" (FA 4, 17), dar ei îl strigau încă și mai mult.

Iar Numele Mantuitorului era pentru ei și o tămăduire a ranilor lor și în locul tuturor celor bune de pe pământ. De aceea prorocul spune că mergând ele (ființele vii), adică apostolii în alergarea Evangheliei, auzeau glasul Cuvântului "ca un glas de tabără", pentru că era minunat și propriu pentru mareția Cuvântului.

Apoi și pentru că toate cele dumnezeiești, deși în ele însele sunt foarte luminoase, sunt totuși întunecoase și de nerecunoscut pentru oameni, lucruri care amândouă se întâmplă pentru glasul gloatei. Căci el este atât mare, cât și foarte puțin cunoscut pentru că nu este măsură comună pentru auz din pricina diversității peștrite și a faptului că e alcătuit din glasuri diferite.

Iar ființele vii apăreau de multe ori oprindu-se. Mai întâi, ca să arate că sunt un indiciu nu al unei firi neobosite, ci al unor oameni, apoi ca să arate soliditatea și imutabilitatea cuvintelor, precum și intenția și tensiunea apostolilor. Căci ei nu erau usuratici, nici nu i-au clatinat valurile rătăcii. Dar și pentru că mișcările trebuia să-i urmeze și repaosul, ca alergarea să nu li se pară a fi în zădar, întrucât nu ajung la țintă. Căci n-a fost zadarnică alergarea apostolilor, nici n-au propovăduit în zădar, ci fericitul Luca numără atâtea și atâtea pe cei care au crezut în Domnul (FA 2, 41).

Miscarea arată încă și purtarea de grijă a apostolilor față de oameni, iar oprirea

inclinarea lor spre Dumnezeu si asemanarea lor cu El provenita din aceasta inclinare. Caci oprirea poarta o icoana despre adevarata Pace si Unul propriu-zis: Dumnezeu.

"Si oprindu-se incetau si aripile lor", aceasta aratand ca miscarea fiintelor vii vine de la aripi. Caci puterea apostolilor vine numai de la Duhul Domnului, fiindca ei isi faceau cuvintele nu in cuvinte convingatoare ale intelepciunii omenesti (I Co 2, 4).

Iar in Fapte (Petru) spune: "Ce stati cu ochii atintiti spre noi, ca si cum prin puterea sau prin cucernicia noastra ara facut aceasta?" (FA 3, 12), iar fericitul Pavel, spunand cele pe care le-a reallezechielat in propovaduire, adauga: "Dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este in mine" (1 Co 15, 10) si: "Toate le pot in Hristos Care ma intareste" (Flp 4, 13).

"Iar deasupra capului lor era ca vederea unei pietre de safir." Caci uitandu-se, vede mai intai ca o piatra de cristal, iar in al doilea rand "ca vederea unei pietre de safir". Fiindca legea cunoasterii omenesti merge de la cele mai clare si mai cunoscute despre Dumnezeu spre cele mai profunde. "Si pe ea asemanarea unui tron", pe care L-a vazut in icoana pe Mantuitorul. Caci ajungem mai aproape de Dumnezeu atunci cand contemplam, pe cat cu putinta, cunoasterea Lui ascunsa. Fiindca faptul de a fi mai presus de cunoasterea omeneasca e cuvenit mai mult lui Dumnezeu. De aceea safirul s-a vazut mai aproape de tron, iar cristalul mai departe de el.

13. "Si pe asemanarea tronului era o asemanare ca un chip de om in sus. Si am vazut ca un! chip de metal incins in vapaie ca o vedere de fod inuntrul lui de jur-imprejor, si de la vederea mijlocului in sus si de la vederea mijlocului pana in jos am vazut ca vederea unui foc si lumina lui ca vederea unui curcubeu de jur-imprejor cand este in nor intr-o zi de ploaie, asa era starea luminii de jur-imprejor. Aceasta era vederea asemanarii slavei Domnului" (Iezechiel 1, 27 - 2, 1).

Asemanarea ca un chip de om de pe asemanarea tronului il arata pe Domnul "Care S-a facut intru asemanarea oamenilor" (Mc 2, 7), sezand ca fericit si singur puternic (1 Tim 6, 15) si odihnindu-se intru sfintii Lui (Is 57, -15; 66, 2).

Iar chipul de metal incins in vapaie arata umanitatea Lui, despre care a vorbit la inceputurile vederii, iar acum povesteste in chip mai desavarsit si lamurit. Pentru ca umanitatea Mantuitorului si petrecerea Sa cu oamenii a fost stralucita si ca un soare,

cum se cuvine lui Dumnezeu singur, dar nu avea nimic infricosator, ci era intru totul iubitoare de oameni.

Caci focul dinauntru lui arata caracterul infricosator al Dumnezeirii, si acesta se spune ca era vazut de jur-impjur mai ales din pricina faptului ca icoana cerului e potrivita lui Dumnezeu, apoi si pentru ca sa invete ca lucrurile aratate sunt mai presus de fire.

De aceea focul, care se misca in linie dreapta, scrie ca l-a vazut in cerc, ca sa invete ca lucrurile aratate nu se arata prin ele inele, ci privesc spre altele si sunt icoanele altor lucruri mai presus de fire. A vazut deci chipul de metal incins in vapaie de la mijloc in sus, caci prima aratare a Mantuitorului a fost cu iubire de oameni si n-a avut nimic infricosator: "Caci n-am venit ca sa judec lumea" (In 12, 47). A vazut chipul de foc si de la mijloc in jos, adica partea sa ultima, caci a doua venire a lui Hristos e infricosatoare, desfiinteaza cele rele si deosebeste intre bine si rau, iar pacatosi sunt amenintati cu foc (Mt 25, 31-46).

Iar fericitul Pavel zice: "Se asteapta o judecata infricosatoare si urgia unui foc care-i va mistui pe cei potrivnici" (Evr 10, 27). "Si lumina lui era ca vederea unui curcubeu." Curcubeul e semnul impacarii lui Dumnezeu cu oamenii, precum sta scris: "Voi pune curcubeul Meu in nor si va fi semn al legamantului Meu" (Fc 9, 13) si "nu voi mai adauga pieirea a tot pamantul" (Fc 8, 21).

Lumina vazuta de jur-impjur arata pe Cel insemnat sa se faca avocat al nostru la Dumnezeu "facand pace intre cele din cer si cele de pe pamant" (Col 1, 20), "caci ne impacam cu Dumnezeu prin moartea Fiului Sau" (Rm 5, 10), si in general faptul ca El este pacea si impacarea noastra cu Dumnezeu.

Curcubeul poate insemna si crucea, care si ea e semn al noului testament, adica al impacarii lui Dumnezeu cu oamenii, fiindca e numita semn de Mantuitorul, caci zice: "vor vedea semnul Fiului Omului" (Mt 24, 30), adica vor vedea semnul pacii si acesta se arata in zi de ploaie, adica a Domnului. Pentru ca zi de ploaie (Ps 71, 6) se numeste de Scriptura ziua Domnului: "Vine ziua Domnului cea mare si stralucita" (Ioil 3, 4) zice prorocul vorbind despre a doua venire a lui Hristos. Lumina mai vrea sa arate si o slava a lui Hristos, dar slava a lui Hristos e crucea, precum spunea Domnul: "cand va fi preaslavit Fiul Omului" (In 12, 23).

14. Vazand acestea a adaugat: "Aceasta e vederea asemanarii slavei Domnului" (Iezechiel 2, 1), cu alte cuvinte cele vazute sunt o icoana a Iconomiei Mantuitorului. Fiindca slava a Lui numeste Domnul atat insasi crucea, cat si intreaga Iconomie. Caci plinind tot lucrul pentru noi si venind la Tatal, a spus apostolilor: "Acum S-a preaslativ Fiul Omului" (In 13, 31). Lui se cuvine slava vesnica. Amin!

Explicarea sensului vedeniei prorocului Iezechiel - in care oasele cele uscate ale oamenilor isi reiau chipul lor dinainte

1. Prorocii au primit si au dorit sa vada (In 8, 56) venirea lui Dumnezeu la oameni, dar fiindca n-a fost cu putinta - caci nu au fost in vremurile in care urma sa vina Binefacatorul - au vazut cele viitoare prin simboluri, au cunoscut cele dorite prin icoane si s-au bucurat de ele prin intipariri, ca si indragostitii inflacarati, neajungand la insesi realitatile lor. Iar acest lucru le-a fost de la Duhul ca o mangaiere a dorului lor.

Din acest cor al fericitilor a facut parte si Iezechiel. Si el a fost initiat in mantuirea viitoare si a vazut pe cat a fost cu putinta cele ce nu erau inca prezente, iar ceea ce Domnul a spus despre Avraam: "s-a veselit sa vada ziua mea, si a vazut; si s-a bucurat" (In 8, 56) s-a intamplat si cu acela. Ba chiar cu el s-a intamplat ceva inca si mai mare, pentru ca in vedenii s-a vazut pe sine insusi icoana a Mantuitorului, a vazut, impotriva aparentelor, si oasele uscate ale oamenilor ce se vor mantui imbracate cu nervi si carnuri, iar pe sine insusi adunand, legand si sufland duh peste oase si facand toate cele prin care a aratat invierea oamenilor.

Fiindca e numit si Fiu al Omului, nume ce se cuvine numai Mantuitorului, caci numai El este fiul unui singur om (al Mariei) si de aceea El insusi Se numeste pe Sine necontenit cu acest nume; iudeilor insa acest nume li se parea nou si spuneau: "Cine este acesta Fiul Omului?" (In 12, 34).

Dar acest lucru s-a intamplat si cu alti fericiti care au facut si patimit pogorarea Stapanului si au desenat conduita Lui pentru neamul omenesc, ca Isaac (Fc 22) si Iosif (Fc 37): ultimul mantuindu-i si rasplatindu-i pe fratii care l-au urat, iar cel dintai aducandu-se jertfa lui Dumnezeu dupa care a ramas viu si a facut prin el insusi pe tatal sau "parinte al multor neamuri" (Fc 17, 5), asa cum Domnul L-a facut pe Tatal Sau Tatal celor mantuiti prin credinta in El.

Dar si altii dintre sfintii din vechime s-au invrednicit sa se faca prefigurari ale mantuirii noastre, impreuna cu care e si prorocul acesta care L-a vestit pe Mantuitorul nu prin cele ce a facut si patimit in viata Sa, ci facand si spunand in vedenii cele ce erau icoanele faptelor si patimirilor mantuitoare ale Aceluia.

Dar ar fi mai bine sa citim de la inceput acea vedenie in care oasele uscate ale oamenilor isi reprimesc infatisarea lor dinainte. Faca-se ele si pentru noi o bucurie ca si acelor fericiti care au vazut icoanele Iconomiei pentru noi ale Mantuitorului!

"Fost-a mana Domnului peste mine" (Iezechiel 37, 1). Mana a Domnului numeste Puterea enipostatica a Tatalui, pe insusi Domnul. Iar fericitul David il numeste "brat al lui Dumnezeu" si spune: "Casa vestesc bratul Tau generatiei care vine" (Ps 70, 18).

Aceasta mana, zice, a fost peste el, adica a primit putere, ca si cum ar spune: Cel ce este s-a facut mantuire pentru mine. Caci sfarsitul-scopul Iconomiei Lui este mantuirea mea, "Si m-a scos", ca si cum ar spune: M-a facut sa ies, m-a schimbat fie din pricina covarsirii vese liei, pentru ca am vazut ca deja prezenta mantui rea viitoare a neamului omenesc, fie lovindu-ma cu maretia lucrului sau facandu-ma sa patimesc prin prefigurarea tainei o fericita patimire si sa ajung mai presus de mine insumi, iar adaugand la "m-a scos" pe "in duhul Domnului" a aratat ca m-a schimbat cu schimbare duhovniceasca, caci aceasta e "schimbarea dreptei Celui Preainalt" (Ps 76, 10).

"Si m-a pus in mijlocul unui camp, iar acesta era plin de oase omenesti" (Iezechiel 37, 1). Deci prin aceea ca a spus "fost-a mana Domnului peste mine" a aratat ca Fiul lui Dumnezeu va primi stapanire pentru mantuirea mea, iar prin ce anu me va invia neamul omenesc impotriva oricarei nadejdi arata mai incolo. Prin aceea ca a spus "si m-a scos si pus in mijlocul unui camp" arata ce fel de lucruri patimind a fost initiat in taina. Caci zice: "M-a scos si m-a pus in mijlocul unui camp."

Fiindca acesta e lucrul pentru care se roaga David: "Duhul Tau cel bun sa ma duca la un pamant drept" (Ps 142, 10). Dreapta Celui Preainalt m-a pus in Duhul Domnului intr-un pamant drept; caci "campul" e un pamant drept. Iar "pamant drept" e inima numita de Domnul si pamant bun (Mt 13, 8. 23), pe care nu in zadar a cazut samanta invataturii (Mt 13, 3), a carui intreaga fata o lumineaza soarele dreptatii, atunci cand nu se adauga nici o patima rea, de unde vine si umbra mortii (Iov 3, 5; Ps 22, 4), si fie

trage in jos si umileste umilinta cea rea "prin care, zice (Scriptura), omul a cazut si barbatul a fost umilit" (Is 2, 9), fie se face usor in chip frumos, precum este scris: "Si nu s-a inaltat inima mea" (Ps 130, 1).

Pentru ca aceasta denivelare introduce intunericul in inimi, dar nimic nu impiedica inima nivelata si dreapta sa fie toata luminoasa atunci cand se uita la ea Soarele dreptatii, caci zice: "Dumnezeu se uita la inima" (1 Rg 16, 7), si anume la inima buna. "Caci ochii Domnului sunt peste cei drepti" (Ps 33, 15). Si Domnul, cred, Se numeste Soare al dreptatii (Mal 3, 20) fiindca a rasarit in intuneric lumina dreptilor (Ps 111, 4).

Pentru ca rectitudinea e egala cu dreptatea. Caci si Solomon, in loc sa spuna: Fii drept!, spune: "Priveste cele netede, ca sa te indreptezi" (Pr 12, 13). Caci definitia dreptatii sta in egalitate si rectitudine. "Si m-a pus in mijlocul unui camp." A zidit intru mine o inima curata (Ps 50, 11) si in ea a aratat cele viitoare. Caci cei vrednici de vedere, ajungand in ei insisi si cu inima curatita, vad in ea ca intr-o oglinda curata icoanele celor viitoare.

4. "Si acesta era plin de oase omenesti. Si iata! erau foarte multe pe fata pamantului si foarte! uscate" (Iezechiel 37, 2). Oasele uscate ale oamenilor sugerau firea omeneasca. Au ajuns "multe" pentru ca ne-am divizat de Dumnezeu, unii de altii si de noi insine, cazand din Pacea si Unitatea adevarata si alunecand in rautatea cu multe forme, iar "morti" si "uscati" ne-am facut pierzand; apa cea vie. Si ca sa arate ca in noi n-a ramas nici o urma a vietii dinainte si ca, intrucat noi eram asa, ne-a mantuit nu trimitand un inger, nu un om, ci El insusi a gospodarit prin El insusi mantuirea noastra.

5. Si acest lucru l-a aratat continuand: "Si m-a purtat de jur-imprejurul lor" (Iezechiel 37, 2). Caci miscarea in jurul lor arata pronia lui Dumnezeu fata de ele. Fiindca pronia dumnezeiasca e numita; de teologi "iesire". "Si ai iesit spre mantuire poporului sau", zice Avacum, "ca sa mantui pe unsii Tai ai iesit" (Avc 3, 13), numind si el o miscare pronia lui Dumnezeu fata de noi.

Iar purtarea in cerc, care sugereaza ca acela care se misca n-are inceput si n-are sfarsit, insemneaza aceea ca Dumnezeu insusi a venit la noi in chip nemijlocit ca sa ne readuca prin Sine insusi la viata dinainte, astfel incat oasele sa se asemene firii oamenilor, purtarea de jur-imprejurul oaselor sa se asemene coborarii Domnului, iar prorocul sa se asemene Mantuitorului.

Spune: "m-a purtat de jur-imprejur" si nu m-a facut sa trec pe langa, insemnand aceea ca Acela care va invia neamul omenesc va lucra toata mantuirea printr-un leac patimitor; Caci mantuirea noastra e in trupul Mantuitorului care, macar ca e liber de orice rautate, pentru ca "pacat n-a facut, nici viclesug nu s-a gasit in gura Lui" (Is 53, 9; 1 Ptr 2, 22), dar a putut si sa patimeasca si sa sufere si nu m-a mantuit mai mult prin cele pe care le-a lucrat decat prin cele care S-a facut si a patimit.

Caci m-a dezlegat , rastignindu-Se, m-a facut viu murind si mi-a deschis cerul ingropandu-Se. Iar dupa purtarea de jur-imprejur, care a aratat intruparea lui Dumnezeu, "oasele erau foarte multe si foarte uscate". Fiindca atunci cand Dumnezeu S-a intrupat, neamul omenesc era sclav tiraniei demonilor, deoarece libertatea desavarsita a oamenilor vine dupa cruce si inviere.

6. "Si a zis Domnul catre mine: Fiul Omului, vor mai fi oare vii oasele acestea?" (Iezechiel 37, 3). Acest lucru arata ca, intrucat oamenii au ajuns la pierzania ultima, mantuirea era departe de orice nadejde. "Vor mai fi oare vii oasele acestea, Fiule al Omului?" E bine oare sa ne mai facem nadejdi pentru cei aflati intr-o asemenea stare? Iar insemnand ca lucrul e fara iesire si cu neputinta la oameni, zice: "Doamne, Doamne", care e o expresie a unuia care e uimit, "Tu stii acestea" (Iezechiel 37, 3)). "Tu Singur cunosti prin care lucruri acestia vor fi iarasi vii si-si vor primi inapoi conduita dinainte. "Caci El mi-a spus", zice Mantuitorul despre Tatal Sau, "ce sa spun si ce sa graiesc" (In 12, 49) si "invatatura Mea nu e a Mea, ci a celui ce M-a trimis pe Mine" (In 7, 16). De aceea, purtand icoana Domnului, fericitul acesta (Iezechiel) spune: "Doamne, Doamne, Tu Singur stii acestea!" Care acestea? Faptul ca se va arata si va muri Cuvantul intrupat al lui Dumnezeu.

7. Caci pe acestea le arata prin cele pe care le adauga: "Fiul Omului, proroceste peste oasele acestea si zi-le: Oase uscate, ascultati Cuvantul Domnului!", primiti cuvantul lui Dumnezeu, caci a fost spus (Iezechiel 37, 4). Fiindca a iesit din ascunzime si a ajuns priceput de simtire ca si cum ar fi imbracat un trup prin silabe si glasuri. "Ascultati cuvantul Domnului!" Caci Domnul a vorbit. Si-a aratat si a facut simtit cuvantul Sau. Primiti cei morti viata, cei uscati ploaia, cei dezbinati pacea. "Oase uscate, ascultati cuvantul Domnului!"

8. Acestea au aratat aratarea Domnului, iar urmatoarele invatatura Lui. Caci Continua: "Acestea le graieste Domnul oaselor acestora: Iata aduc in voi duh de viata" (Iezechiel

37, 5). "Caci cuvintele pe care le spun Eu sunt duh si viata" (In 6, 63). Pe cei ce asculta aceste cuvinte ii voi readuce la viata dinainte prin cruce si moarte. Si aratand aceasta, inainte ca oasele sa se adune si sa se faca vii, sugereaza crucea si moartea.

Caci "s-a facut un glas si un cutremur" (Iezechiel 37, 7) si oasele si-au luat inapoi infatisarea lor dintai, prorocul numind aici cutremurul acela si glasul mare al Domnului de pe cruce (Mt 27, 50), glas care a cutremurat pustia, adica iadul, precum sta scris: "Glasul Domnului cutremura pustia" (Ps 28, 8).

Aratand acest glas, fericitul David zicea: "Dumnezeul dumnezeilor, Domnul a graita si a chemat pamantul de la rasaritul soarelui si pana la apus" (Ps 49, 1); fiindca a adunat Biserica credinciosilor. Si a chemat moartea la acel trup lipsit de pacat, iar moartea aceea a incuiat iadul, a deschis cerul, s-a facut oamenilor pricina a bunatatilor din ceruri. Fiindca a fost acel mare glas care a strigat: "In mainile Tale imi dau duhul Meu!" (Lc 23, 46).

9. De aceea, prorocind replamadierea oaselor, adauga: "Si s-a facut pe cand proceam un glas si, iata, si un cutremur si a adunat oasele, fiecare os la incheietura lui" (Iezechiel 37, 7). Acest lucru tine de puterea suprafireasca a Mantuitorului de a duce la capat cele contrare prin cele contrare. Si cutremurul n-a continuat, ci a adunat cele des partite, asa cum sabia a adus pace in lume (Mt 10, 34-35) iar focul pe care Domnul a venit sa-l arunce pe pamant (Lc 12, 49) n-a stricat, ci a mantuit.

10. "Si pe cand proceam s-a facut un glas si, iata, un cutremur si a adunat oasele, fiecare os la incheietura lui." Caci dupa ce a binevestit impa ratia si a vestit mantuirea pe care a venit sa o aduca; El urca pe cruce si moare, iar murind a trecut in fapta cele pe care le-a vestit si prorocit, iar inaltandu-Se i-a tras la Sine (In 12, 32) pe oameni si i-a unit cu Sine pe toti si S-a facut pentru noi ce este capul pentru madulare (cf. 1 Co 12, 27).

Caci prin Botez ne ingropam impreuna cu Mantuitorul, pentru ca botezandu-ne ne imbracam in El. Dar Botezul l-a introdus moartea: "caci in moartea Lui ne-am botezat" (Rm 6, 3). Dar nu e cu putinta sa se boteze cine n-a iubit mai inainte aratarea Domnului (1 Tim 4, 8) si Botezul insusi.

Dar nu poate iubi Botezul cine n-a crezut mai inainte ca prin el a venit mantuirea. Iar

acestea le-a sugerat prin vine, carnuri si piele (Iezechiel 37, 8): prin vine credinta, prin carnuri iubirea, iar prin piele Botezul. Caci credinta e elementara si se numeste tare-solida, de aceea Domnul l-a numit "piatra" si "temelie" pe fericitul Petru din pricina credintei; caci zice: "Tu esti Petru, si pe aceasta piatra voi zidi Biserica Mea" (Mt 16, 18).

Caci ea, prima, tine la un loc viata noastra in Hristos. Prin iubire se da caldura si voiosia: una din pricina compasiunii, iar alta din pricina miscarii. Caci iubirea e inceput al oricarui lucru si oricarei fapte. Iar Botezul tine la un loc si pastreaza credinta si iubirea, fiindca e o pecete si o haina a nesticaciunii, de nedespartit de noi ca pielea. De aceea pielea arata Botezul, carnurile iubirea, iar vinele credinta, prin care am fost plamaditi din nou si in care e mantuirea noastra.

11. Dar, fiindca si Mantuitorul n-a vestit numai moartea Lui, in care s-a zidit credinta si Botezul, ci si coborarea Duhului, fara de care viata oamenilor in Hristos ar fi nedesavarsita, de aceea dupa piele, vine si carnuri, zice: "Va voi da duhul Meu si veti fi vii" (Iezechiel 37, 6).

Pentru ca, dupa ce a sadit vinele, a alcatuit carnurile si peste acestea a pus pielea, totusi ele nu erau inca vii pentru ca, zice, "duh nu era in ei" (Iezechiel 37, 8). De aceea adauga: "Si mi-a zis: Proroceste duhului! Proroceste, Fiul Omului!" (Iezechiel 37, 9).

Caci Mantuitorul a vorbit despre Duhul apostolilor Sai atat dupa moarte, cat si inainte de moartea Sa si a fagaduit sa li-L trimita atunci cand se va intoarce la Tatal (In 14, 6). De aceea zice de doua ori: "Proroceste Duhului!" Si ca sa arate ca inseteaza dupa mantuirea noastra, se grabeste sa adauge porunca privitoare la Duhul: "Proroceste Duhului! Proroceste, Fiul Omului, si zi-I Duhului: Acestea zice Domnul: Din cele patru vanturi sa vina duh si sa sufle in mortii acestia si sa se faca vii!" (Iezechiel 37, 9).

Caci dupa ce Fiul e trimis de Tatal in lume, El insusi il trimite pe Duhul (In 15, 26); fiindca zice: "De la Tatal am iesit si am venit in lume" (In 16, 28) si "Tatal M-a trimis" (In 20, 21), dar "Pe Mangaietorul Eu vi-L voi trimite de la Tatal" (In 15, 26). De aceea, purtand icoana Mantuitorului, acest fericit proroc zice: "m-a dus de jur-imprejur" (Iezechiel 37, 2), "a zis catre mine" (Iezechiel 37, 9) si "am prorocit cum mi se poruncise" (Iezechiel 37, 10), care toate aratau trimiterea de la Tatal.

Dupa care graieste Duhului: "Si am zis Duhului: Sa vina duh din cele patru vanturi!" (Iezechiel 37, 9), prin care a aratat trimiterea Duhului prin care Acesta e trimis de Fiul in lume. De aceea zice: "Sa vina duh din cele patru vanturi", adica de pretutindeni, ca sa arate ca Duhul e pretutindeni si ca e Dumnezeu. intrucat ceea ce vine de peste tot este pretutindeni.

Caci a adaugat la "sa vina" "de pretutindeni"ca sa nu-l atribuie (Duhului) o circumsciere. Fiindca aceasta inseamna "din cele patru vanturi". "Caci Domnul va aduna pe alesii Lui din cele patru vanturi" (Mt 24, 31), adica de pretutindeni. Iar venind Duhul, numai avem nevoie de nimic pentru viata cea fericita.

De aceea adauga: "Si s-au facut vii si au stat pe picioarele lor" (Iezechiel 37, 10). Departandu-se in cea mai mare parte de pamant si de cele pamantesti, si atingandu-se de ele doar atat cat este necesar, si aplecati spre cer, inca din viata aceasta Mantuitorul i-a facut pe unii ca acestia pentru partea lui. Mai intai am fost oase multe si uscate, acum insa suntem o adunare, asemanandu-ne cu Unul in sens propriu si avand in noi pacea care covarseste toata mintea (Flp 4, 7).

12. Vazand aceste imagini, prorocul e apoi initiat in ce anume vor ele sa spuna, spre ce anume poarta ele si enigmele caror lucruri sunt cele vazute. Oasele deci ii sugereaza pe cei vrednici de chemarea Mantuitorului, Biserica credinciosilor, "caci oasele acestea sunt toata casa lui Israel" (Iezechiel 37, 11).

Fiindca Israel e Biserica crestinilor din pricina incepatorului neamului. Pentru ca "Israel" e Domnul dupa trup, precum si Iacob, care a ajuns tata al evreilor, si-a dat supranumele neamului sau. Faptul ca sunt uscate arata ca nu e nici o nadejde de mantuire.

Caci zice: "Iata ei spun: S-au uscat oasele noastre", adica: "A pierit nadejdea noastra, am fost omorati". "De aceea proceste si le spune: Iata Eu deschid mormintele voastre si va voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre" (Iezechiel 37, 11-12). Iar acestea aratau toata mantuirea.

"Si va voi duce in pamantul vostru" (Iezechiel 37, 12), pamantul celor blanzi pe care vi l-am fagaduit (Mt 5, 5) si pe care vi l-am gatit mai inainte de intemeierea lumii (Mt 25, 34). Fiindca un asemenea pamant e al sfintilor, o mostenire parinteasca ce coboara la

ei de sus. Caci este al Dumnezeuului pe Care-L supranumesc Tata, pentru ca sunt de acolo si au fost plasmuiti si paziti dupa asemanarea Aceluia (cf. Fc 1, 26).

De aceea Domnul il numeste mostenirea dreptilor, caci zice: "Veniti de mosteniti Imparatia cea gatita voua" (Mt 25, 34). "Atunci veti cunoaste ca Eu sunt Domnul, cand voi deschide mormintele voastre ca sa va scot pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre" (Iezechiel 37, 13).

Prin replamadirie veti cunoaste ca numai Eu sunt Stapanul si Creatorul vostru; fiindca a Lui e puterea de a aduce din nefiinta si de a intoarce si mantui pe cei pierduti. Caci zice: "Si Va voi scoate din morminte si va voi da Duhul Meu si veti fi vii." (Iezechiel 37, 13-14). "Pentru ca sunt viata" (Ioan 14, 6). "Acestea am grai si voi face." (Iezechiel 37, 14). Caci "Eu sunt adevarul." (Ioan 14, 6), zice Domnul. El este "calea, adevarul si viata" (Ioan 14, 6). Lui se cuvine slava vesnica. Amin!

Sfantul Nicolae Cabasila

Anunturi Google

Îmi place

2 persoane apreciază asta. Fii primul dintre prietenii tăi.

Publica un articol